

POEME

CANADIANA

1.

Vizita bătrânei doamne scriitoare
 cu părul ca frunzulițele de cânepă rulate pe bigudiuri
 și pudrate în alb cu pompița vintage de parfum
 o ia prin surprindere pe Camelia
 Am fost om și m-ai făcut mimoză, își zice
 până acum credeam că mă descurc
 cu calmantele astea pe bază de plante
 până acum vezica mi-era vezică
 și sfincterele mă țineau bine mersi
 (Și când era mică îi venea să-și dea drumul
 în fața pomului de Crăciun frumos decorat, dar
 atunci se întâmpla numai din cauza fiorului plăcerii)
 eram rezultatul unui kintsugi ordinar
 (Măi, măcar aurul anxietății aleia potolite
 reușea să o păstreze întregă)
 (Cu accentul pus pe ultimele patru litere
 asta fac doar în somnul narcotic)
 aveam timp să umezesc și să desfac șervețelul
 strat cu strat – strat cu strat – strat cu strat
 într-o cameră doar a mea
 (am oricum doar una în casa asta de sub stejari)
 (Are oricum doar una în casa asta de sub arțari)
*What a beautiful little bookshop you've got here
 dear Camelia. Thoroughly charming!
 Just make sure it doesn't get eaten
 by that big, fat global warming shark!*

2.

Numele celest al Cameliei e Cenușăreasa din amiază:
 catedrala din centru anunță miezul zilei
 într-un plen absolut infernal de clopote
 programul Cameliei se termină
 încuie cărțile cu buzele, fuge
 acasă repede, repede – nu cumva o trece la baie?
 (Dacă îmi crește pulsul și fac pe mine?)
 agață câteva clopote cu pletele desfăcute și culege
 narcise pentru mormântul crăpat al părinților
 iriși pentru altarul lui van Gogh din hol
 rămurele de liliac alb și crenguțe de iasomie
 pe care să le aștearnă roată-împrejurul sexului lui
 Tu prea miroși a bărbat, îi zice zilnic
 în timp ce-și pregătește fiecare pachetul

amândoi sunt proaspăt apretați
 ies pe ușă desculți ca să prindă troleibuzul
 el plânge cu brăduțul aromat agățat de testicule
 Am zis eu totuși că m-ar deranja?
*What a beautiful little prick you've got there, dear
 Sorry, I didn't mean that, obviously!*

3.

În portretul dublu cu Marie și P. S. Krøyer
 bărbatul și femeia sunt făcuți din grăunțe smălțuite
 pe care le-a tocit marea de-a lungul timpului
 bărbatul e un țap roșcat, ea e Virginia Woolf
 Valurile, Anii, broșa aurită pe bluzița albastră cu pliuri
 Mustața ta e muștarul râncezit, domnule,
 dar sacoul tău ocră sau roz deschis
 fix ca pielea porcului clăbucit
 miroase atât de frumos a levănțică, gândește Camelia
 Cămașa albă, apretată cu sămânță, privirea de taur
 ochii blânzi, cocul castaniu, insectarul ascuns
 șiragul sticlos din biluțe prin care fac sex
 un *crop* de pus în ovalul pozei de pe cruce, în fond
 Camelia și soțul ei se holbează din hol la tablou
 holbfest zilnic, el o masează ușor pe spate
 micile gesturi de zi cu zi, truse de ajutor umanizate
 pulsul i se rărește, tensiunea scade, amețelile trec
 Valurile, Anii

4.

Ana, mai demult Camelia, e încă la librărie
 stă rezemată de raftul lung de lângă perete
 Ce priveliște faină am de aici! Parcă văd wide screen, ha!
 Inima nu îi bate atât de tare, clienții sunt docili
 lumina e rece, îi amintește de amica din copilărie
 femeie măritată acum, cu părul lins pe cap
 incredibil de dârză, are program de alergat prin pădure
 profă de engleză prezentă la ore doar când plouă
 mereu își trage mucii discret, e îndrăgostită
 de șurile tradiționale și de fiul vitreg
 îl spionează la duș, îi mușcă picioarele când doarme
 Anul trecut femeia asta a plecat în Canada
 să se liniștească, să aibă mereu
 ploaie, pini, zăpadă, egalitate, monotonie
 Lumina rece din librărie egal chemarea Canadei
 poate acolo bărbații nu își arată mușchii

5.

Ana-Camelia a pierdut avionul spre Toronto
din cauza unui atac urât de panică
What a beautiful little panic attack you've had, dear
presupun că lumina rece a Canadei mai așteaptă
Tot ce mai contează acum e tabloul cu portret dublu
pe care Camelia îl privește nonstop că e-n medical
Poate v-ar ajuta o plimbare pe Transfăgărășan
sigur, nu e Canada, dar ceața vă învăluie și acolo...
You should shut your raging cakehole, sensitive prince
lest someone pee in it
amenință Camelia prin vocea scriitoarei, posedând-o

6.

Nu-mi mai rămâne decât să mă așez sub stejar
să mănânc ghindele care pică
pară mălăiață în gura lu' nătăfleacă
nu mă rușinez, asta e adrenalina bună, nu anxietate
(Minte. Îi e teamă că se va îneca)
(Mint. Îmi e teamă că mă voi excita)

7.

Un câine schelălăie de durere
& ea o ia de la capăt

7b.

Nu pot, Polly
să dau mâna cu dracul și apoi să înaintez triumfătoare
astea sunt replici din seriile de pe Netflix
I shall instead lay claim
to his mucus, try to keep my brains

CRABUL CU MANTELETA DIN FÂȘ ROȘU

A venit să ne viziteze o femeie cu mâinile adunate pe pântec
Inițial am crezut că înghițise un magnet pentru oase & piele
ce i s-a așezat în maș (& cum ai putea să caci așa ceva?)
apoi am aflat că e regina țării noastre nordice așa încât
ipoteza cu magneții nu e departe de adevăr *after all*
oamenii ăștia transpiră decentă
fac orice să se decupeze din stâncă, noroi & apă
lucrurile elementare cică sunt opuse
șifonierelor neoclasice, cutiuțelor muzicale & deci
subminează însăși ideea organizării statale

Noi nu ne batem capul cu asta, noi avem de sculptat & vânat
pletele noastre sunt cât se poate de ude & sărate
nu pentru că am fi neisprăviți
& ne-am lăsa molfați de chiți
ci pentru că norii ne traversează jos de tot
Chiar și așa, suntem fericiți cu puținul ăsta statornic
nu ne temem neapărat de vampirii energetici, de

crabul regal cu manteleta din fâș roșu
pantalonii albi, columnari
încheieturile prinse în brățări de aur
ochii vicleni, gâtul parfumat
Fiecare vietate își are rostul ei

Ieri nu s-a mișcat prea mult
în nicio direcție, ne-a privit
(mai ales pe mine, era plânsă)
(din fața mesei pe care de obicei întindem mortul)
roțile de moară în miniatură
perișorii piersicii dulci de pe maxilar
mustățile blond-grizonate
începuturile duioase de gușă & pomeții lăsați
plusuri & minusuri de meșteșugari în floarea vârstei
aleși actori la modesta ceremonie de
inaugurare a Centrului Subpolar de Revitalizare a
Datinilor Păgâne & *Edgy*
un demers la firul ierbii
(sintagmă-orgasm a politicianilor
o aleg ca să mă chinui)
care să o scape pe musafiră
de insomniile dormitorului civilizată

Nu cumva sunt prea leneșă? neimplicată?
oare gastrita mea nu împovărează excesiv plătitorii de taxe?
conștiința e țiparul ce nu ezită să te curenteze
dar băieții ăștia sunt în putere, își zice azi
neștiind că tocmai a auzit sau a citit minciuni, că
am obosit hârjonindu-ne pe suprafața calcaroasă
& nu ne mai pasă de capitalul adunat

Pescarul dintre noi investește în solzomonedă
pe care le ține sub limbă până la lichidare, asta-i
osânză vegană, taci și-nghite, planeta îți mulțumește și
îți promite o inimă la fel de biodegradabilă după ce
nanoparticulele de plastic au înfundat-o pe-a ta
(*And you of course extend your thanks to him as well*
he lets you lick it off his armpits secondhand)
Pentru că se crede prea bine plătit chinargiul ține morțiș
să-și arate recunoștința față de matrișka burgheză care
începe cu abdomenul lui matlasat, față de
porțițele de oportunitate fixate în vertebrele altora după ce
propriile inele i s-au lăbărțat și-au crăpat cu timpul de la
toată pisălogeala cotidiană & călăreala la trap spumant —
duce din când în când la coș gunoiului aruncat aiurea
doza goală de energizant e indulgența modernă, e
pretextul necesar, ideea e
să doarmă noaptea fără calmante ori ASMR jenant (dar nu
se supără nici dacă trecătorii îl consideră
martir într-ale altruismului): Acum
nu mai ești pescarul puturos, ci ești
marchizul căruia-i masez provocator scalpul, însă focul

trosnește pe nesimțite sub curul tău, lupule
îs bune sarmalele? bune-s?

Un scăunel de muls din ceară pus peste fosă, eu dau
scăunelul meu de ceară pe un taburet, regatul meu
de sudoripare pe-un taburet ignifug
se-aude vocea din acul pick-up-ului

Pietrarul dintre noi
a terminat transeptul de la Beauvais
înainte să-și stâr[p/n]ească pasiunile & să se pensioneze
își adună bastarzii slinoși & se mută la Windsor
ca să fie mai aproape de antecesor, mâinile lui
fisurează din greșală coroana & (ditai namila!) face pe el
răvășind kilometri întregi de veselă aurie
se lasă biciuit, biciuiește, se pune jos
împunge excitat podeaua cu unicul corn
adoarme, înflorește luxuriant, se trezește, cască
vădindu-și dinții de silex & embrionii de pe amigdale
Oare după două-de ani în care
n-a mai făcut avioane de hârtie & a uitat și cum îl cheamă
mâinile lui osoase își vor aminti totuși
secvența pliurilor de hârtie?

Dulgherul tânăr locuiește la periferia imaginației urbane
în ultima felie de parizer cu fachwerk
dintre platourile încinse & bituminoase
presărate cu hoteluri, malluri & balcoane
ce-o înconjoară și o-nghesuie, scăfârlia lui
se netezește & se lățește, profilându-și deja calviția
abia ce și-a scuipat toți dinții de lapte, abia ce și-a
prins degetele în tocul ușii fără să-l mai consoleze
tigroaica puritană de maică-sa
pielea îi transpiră de-acum lapte amar de păpădie
întră în rețută pe poarta lăturalnică, se
matur(iz)ează zi de zi până la apus numărând
acele de brad & spălând rufăria
bărbaților mai bătrâni care se întorc din iad, noaptea
suge la sânul secătuit al inocenței

Iar eu – ghici
o dată ș-înc-o dată, de câte ori e nevoie
chiar mi-e prea lene să zic, mi-e somn, mi-e scârbă
nu mai am chef, nu mă mai impresionează nici sfinții
nici capetele încoronate (sintagmă-orgasm a presei)
nici cerșetoarea care își alăpțează copiii răpuroși
în parcare de la Kaufland – apropo!
urăsc magazinele mari & mereu pline
urăsc numele populare, până și
Rumpelstiltskin s-a dat deja, *mind your guesswork*

Se lasă seara, îmi sărut crabul de noapte bună
ne punem protezele în pahare separate și

Your teeth are perfectly fine, stop lying, Odysseus
tragem peste noi plapuma de cetină
Abia aștept să mă întorc la rindeluit, să
În urma serii se lasă și somnul

MOȘII DE VARĂ

Furtuna din șaispe iunie năvălește cu fulgere mute, bătrânele
se scarpină-n cap și-și miros sebumul de pe degete
le amintește de castane & frunze uscate, se pun pe mugit
odată ajunse-n cimitir, huruie în locul furtunii
Ori poate că nu, poate-am ajuns să mă confund
c-un foarte pestriț, un nețârmurit cor antic

Emilia, în zilele noroase Herminia, ca maică-sa
își notează toți bulbii & rizomii în carnețel, fruntea ei
e înaltă; părul, lapte de ovăz îndiguit prin
agrafa de la tâmplă din caramel învechit; ochii
roți de moară, iar pomeții rozalii se reflectă dedesubt
în taiorul croșetat cu guler lat, chipul ei germanic
ne sfătuiește să scoatem usturoiul din pământ până nu
vine iarna și-l pierdem: Usturoiul
se afundă încet și sigur, hibernează, îl mănâncă
viermii sau morții, fie-le țărâna
îmbibată cu vinul recunoștinței

Paraschiva sau Parasca
bătrâna pentru care dincolo de tot ce-i bun sau rău
se află cornetul de înghețată cu trei cupe
aromă film foto caramelizat
în prima fac slalom la braț printre șiruri de uși glisante
în a doua scriu împreună notițe de subsol
în a treia dă de limba lui caldă, el e centrul de gravitație
care de 1 Decembrie își strangulează penisul cu nojițe

Anicuța sau Cuța
anticul care vede pe ecranul viitorului
cuvântul Gaudeamus strălucind încontinuu
o secundă de lumină de fiecare dată când îl folosesc
urmașii barbari, fără ca bătrâna să știe de ce dintre
toate verbele, toate cuvintele taman bucuria
e cea mai vehiculată, orbind-o
Punțile de comunicare ce n-au nicio explicație
ne înstrăinează mai mult decât
zece secole de tămâie, frică & tăcere

Rozalia, pe ea
o gădilă limba, când cască gura mare în oglindă
se sperie de peticul de păr ivit sub omușor

Garofina
vine în sat cu o seară înainte (vrea timp de răzgândit)

Coboară spre stație cu groaza
 că se uită înapoi și vede dracul dând buzna în bloc
 A plouat mult și alunecă în pereți pe copitele din spate
 așteaptă răbdător liftul și ajunge la apartament unde
 îi măcelărește toată familia, începând cu nepoții
 Ea n-are niciun Leon care s-o mentoreze și s-o răzbune
 nu și-a împachetat cine știe ce, nu mai contează
 va rămâne în sat, se va muta de tot în cimitir
 ochii care nu se văd sigur se uită
 la tine de sub pat

Mărioarei
 îi e frică să se gândească la parte și nu la întreg, la
 zimțatele unse ale mecanismelor obiceiului
 în loc de produsul stabil & stenic de zi cu zi
 la cum se coordonează dreapta cu stânga
 când toarnă apa fiartă în sticlă, îi e greu
 să conștientizeze pe rând degetele încordate
 mușchii au să i se deșire negreșit & se va opări
 știindu-se tigroaica cipată a voaiorului de la Nat Geo WILD

În fine Îlușca păstrează la piept
 pandantivul cu poza din copilărie în care răposatul tată
 stă în mâini la bustul gol: un adevărat tanc, iar ea
 aplaudă radiind din colțul fotografiei. De atunci
 tot retrăiește sentimentul de admirație din cauza căruia
 a rămas singură toată viața – o recompunere sentimentală
 nu exactă, dar suficient de apropiată de original încât
 să inducă simulacrul de revelație, scărpinici pe cortex

Furtuna se întetește, tufele de soc
 ce atârnă peste zidul de piatră adăpostesc
 sângele pus la murat în pământ, durduielile
 deschid ghindele verzi în stejar, bătrânele
 scot iPad-ul & fac o poză: vor să decidă mai târziu
 ale cui flori sunt mai frumoase, al cui mormânt
 merită cavou din cărămidă arsă: Să mergem, suratorilor
 moșii de vară s-au terminat prea repede & Hermes
 tocmai s-a descălțat de aripi la poartă